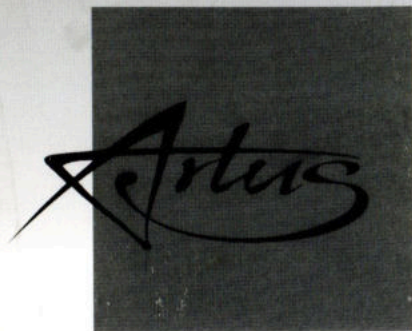

NOÉ TRILÓGIA

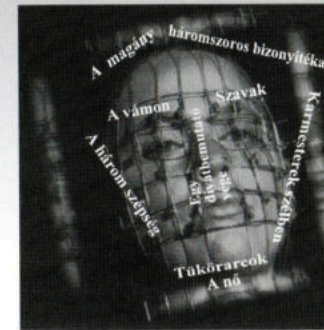
SZÖVEGEK

GODA GÁBOR

PORTRÉ C

ARTUS – 1997

SZAVAK

...

Egyszer összetűzésbe kerültem Istennel.

Ő húzta a rövidebbet.

Pellengérré állítottam,

sokat beszéltem róla,

aztán kiűztem a Kertből...

Magamra maradtam...

Sok mindent történt azután...

Nem emlékszem.

Nem sokkal azután, hogy őt kiűztem a Kertből,

szita keletkezett a szívemen.

Eleinte csak apróbb szegyenek zuhantak át a szitán a feledésbe.

Később a szita egyre ritkult,

mígnem egy fekete lyuk tátongott a helyén.

Ezen a fekete lyukon az érzéseim észrevétlenül mind eltűntek.

Nem okoztak fájdalmat.

és nem is szégyelltem magam többé.

További információk és hely előfoglalás:

Telefon: 349-57-97, Lengyel Noémi

Telefon: 209 03 30, az ARTUS-Stúdióban

Budapest XI., Bocskai út 90.

Fotók: Dusa Gábor, Sebestény Ferenc

Grafikai tervezés: Sebestény Ferenc

Nyomdai előkészítés: AD Stúdió

CSILLAGÖRLŐ

EGO MONOLÓG

Én nem vagyok akárci. Én én vagyok. Én vagyok az én. Tessék, tessék! Most elmondom, mi bánt engem. Most elmondom. Tessék. – Az bánt, hogy rám telefonálnak, becsöngetnek leveleket küldözgetnek, az engedélyem nélkül megszólítanak az utcán és kérdezősködnek. – Jó, hogy hozzám nem érnek. A jelenlévők természetesen kivételek. De vegyünk például egy akárcit. Teszem illatát beszívja abba az otromba orrába és isteni lehetemet pedig tüdejé sötét barlangjaiban megbűzösi. Undorító! Megszólt. Csak mert kíváncsi vagy éppen unatkozik. Éppen magammal töltöm az időmet és legbensőbb köreimben tágítom ki a világ-egyetemet, amikor beleszól a fülembé. Hangot, sőt értelmezhető és ezért különösen zavaró szavakat hallat bele a fejembe. Kizökkenti agyamat önfedeit és illetett tevékenységéből. De ez még semmi. Van ennél szofisztikáltabb agresszió is. Rám néz. Egy Valaki. Hogy jön ez a sok varangy, senkiházi, izléstelen töppeteg lelkeletű szörny-szülött, hogy bármikor, az én megkérdésem és engedélyem nélkül RÁM pillantson. Egyszerűen át néz az utca túloldaláról és lát engem. Tekintetével hozzám ér. Pillantásával nyalogat vagy éppenséggel belém rüg. Komolyan mondom elhanyagom magam. Szerintem ez bűncselekmény, az ember személyes jogainak tökéletes semmibevevése. Ha rajtam múlna sok év börtön járna érte. Ott aztán nézhetné a falat, beszívhatná a dohos levegőt, tapogathatná azzal az ostoba tekintetével az érdes és hideg rücsöket. Nem véletlen, hogy komolyabb kultúrákban egy magát valamire tartó méltóság lefüggönyözve vagy fátyolban jár a nép között. Aki pedig Reá mer pillantani az halál fia. – Á, de most itt minden szétzúllott. Nem lehet végigcsátolni az utcán, anélkül, hogy a magányomba érzékszerveikkel bele ne taposnának. Egyáltalán hogy mernek engem **érzekelem?** Alattomos banda. Ez engem sért, ez nekem fáj, teljesen el vagyok keseredve. Na viszont látásra. Vagyis hogysisne. Soha viszont nem érzékelesre. Pá.

CSILLAGÖRLŐ

MESE

Valamikor régen, még emberemlékezet előtt élt egyszer egy király, akinek három fia volt. Óriási palotájában messze földön a leghatalmasabb király volt.

Egy napon a király érezte, hogy élete a vége felé hajlik, halálának pillanata lassan elérkezik. Hívatta fiait, hogy beszélni kíván velük. A palota tróntermében ültek mind a négyen, csendben. – A király, a legidősebb, a középső és a legkisebb fiú. – Hosszú hallgatás után a király végül így szólt:

– Fiaim, én hamarosan meghalok. Akkor majd egyikőtök az én uralkodói helyembe lép, hogy az ország jólétének gondját viselje. Nagyon nehéz a döntés, mert mind a hárman egyformán kedvesek vagytok az én szívemben. Ezért egy feladatot tűzök ki nektek. Amelyikőtök azt megoldja, az legyen az én utódom.

Nézzétek milyen hatalmas ez a trón terem és hogy milyen magasan függ a kupolája. A feladat az, hogy ezt a termet megtöltsétek, az aljától a kupola csúcsáig. Hogy mivel? Azt rátok bízom. De mindezt egy nap alatt, az éjféle harangszóig kell teljesítenetek.

Másnap igen korán, egy álmatlan, gondterhelt éjszaka után ébredt fel a legidősebb fiú. Azon törte a fejét, mivel tudná a termet ilyen gyorsan megtölteni, de megoldást sehogy sem talált. Célta-lanul indult útnak. Mélyen elgondolkodva mendegelt, maga sem tudta merre. Egyszer csak arra eszmélt fel, hogy sarka homokba süllyedt, s mikor körültekintett a tengerparton találta magát. Szívet hirtelen öröm járta át. Ameddig a szem ellátott mindenhol rengeteg homok volt a tengerparton. Sietve összehívta a környéken élő összes alattvalót és megparancsolta, hogy embert és állatot nem kímélve szállítsák a homokot a királyi palota tróntermébe. Így is történt. Újból és újból rakták meg a szekerek szá-zait homokkal az alattvalók és a verejtéktől habzó állatok csak húzták nehéz terüket át a száraz, forró rónaságon a tengerpart-tól a palotáig – egész álló napon át. De hiába. Éjfélre még a negyedeig sem telt meg a hatalmas trónterem.

A középső fiúra került a sor. Már napfékelte előtt felebredt, de megoldást ő sem talált. Szomorúan nézett ki az ablakon a távoli mezők felé. Ahogy a felkelő Nap az eget vörösre festette, a távolban aranyló, embermagas szénakazlak szá-zait pillantotta meg, melyek rendben sorakoztak a mezőn. Megőrlt a középső fiú. Sietve összehívta a környéken élő összes alattvalót és megparancsolta,

CSILLAGÖRLŐ

ARTUS – 1998

hogy embert és állatot nem kímélve szállítsák a szénakazlakat a királyi palota tróntermébe. Így is történt. Újból és újból rakták meg a szekerek szá-zait kazlakal az alattvalók és a verejtéktől habzó állatok csak húzták nehéz terüket át a száraz, forró rónaságon a mezőtől a palotáig – egész álló napon át. De hiába. Éjfélre még a feléig sem telt meg a hatalmas trónterem.

A legkisebb fiúra került a sor. Hosszú és mély alvás után ébredt fel, ugyanabban az órában, mint azelőtt mindig. A reggelt a palota kertjében töltötte, majd teljesítette minden egyéb napi kötelességét, ugyanolyan gondossággal, mint eddig. A déli óráktól az este beálltáig sem tett semmi rendkívülit és gondtalanul töltötte el estebedjét testvéreivel és apjával, a Királlyal. Ezen mindenki nagyon csodálkozott. Senki nem tudta elképzelni, hogy a legkisebb fiú miben tőri a fejét, hogyan akarja a feladatot teljesíteni. Kevéssel éjfél előtt a fiú belépett a trónterembe. Bent olyan sötét volt, hogy az orráig sem láthatott az ember. S mikor az óra éjfél felé ütött a Királyfi gyertyát gyújtott. És világosság töltötte meg a hatalmas tróntermet.

Így lett a legkisebb fiú bölcs király orszagának, melyet a mindent betöltő világosság segítségével, szeretettel és igazságosan kormányzott.

azt hiszem felnőttem.
 már tudok vigyázni magamra.
 kell félnem magamtól...
 nek lehetek újra,
 an aki vigyáz rám.
 gam.
 I gyerekeim vagyok.
 lettem, a saját anyám.
 lemre ültetem magamat.
 gyázok arra a kislányra,
 o vagyok.
 ony leomlott,
 sövek épek.

emtő nem ment messzire,
 em bújt el.
 int el a szemem elől...
 aztán, amikor mégis felsejlett bennem valamiféle érzés,
 kor ő sóhajtozott bennem.
 gyellte magát helyettem.
 vemen keletkezett szítán átjárt az ő lehelete
 eletkezett a szél,
 elet,
 allat,
 lló,
 ar,
 okkó,
 nádó...

rcomat tükörképpemmel el is takarom,
 ltól nem rejtőzhetek el.
 rajtam, átlát rajtam.
 ág az én tükörképem.
 yen vagyok, olyan a világ.
 i világot nézem és gonosznak találok,
 magamat látom ilyen sötéten.
 só leheletem örökre elhomályosítja a világtükröt.
 ilommal nem én, csak tükröm törik össze.

A MAGÁNY HÁROMSZOROS BIZONYÍTÉKA

Egy:

Az a gondolat hasított belém,
 hogy én vagyok Isten.
 De nem csak hogy bennem él.
 Én magam vagyok Isten.
 Szentségtörés?
 Tudom, félni is kezdtem.

Kettő:

Rádöbbsentem, hogy minden ember én vagyok.
 Minden emberben önmagamot látom viszont.
 Na ekkor kezdtem magam igazán egyedül érezni.

Három:

Megértettem, hogy a világból egyedül én hiányzom.
 A világot nézve,
 a saját tekintetemet sosem láthatom...
 Ó a tükör.
 Nem engem, csak a magányomat tükrözi.
 Az egész világ én vagyok
 és mégis hiányzom belőle.
 A kiüzetett Teremtő Isten én vagyok.
 Mi egymást teremtettük és egymást üztük el.
 Ez a magány háromszoros bizonyítéka?

EGY DIVATBEMUTATÓ VÉGE

Majd amikor meghalok,
 a bennem lakó, száműzött Isten elhagy,
 hogy újra szemtől szemben állhassunk egymással,
 mint régen, a Kertben.
 Amikor ő kiszakad belőlem
 és a lelke hasad,
 olyankor nagy fájdalmat érzek majd...
 és fájdalommban akkor én is azt kiáltom:
 Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?
 És ez így van jól.

ZSOLTÁR

(Androgún menjegző)

„Én Istenem, én Istenem
Miért hagytál el engem
Távol van tőlem a segítség
pedig jajgatva kiáltok”

Elhullajtott könnyeimet síratom
A félelemtől rettegek

Hatalmas Úr pillants reám
Ki éppen megszülettem
Éppen megszülettem
Éppen megszülettem
Ó, Uram ne légy távol
Erősségem siess segítségemre
Múlандó érzéseim épp, hogy megszülettek
máris sírjuk mellett énekelek

Elültetted bennem a tagadást
S hogy belássam téves gondolataimat
előbb ki kellett mondanom azokat
Kettészakadtam
Ellenfelekké lettünk a testemben
Egyik kezünkkel egymásra sűjtünk a sötétben
A másikkal egymást támogatjuk
Ölelés és roppantás egyazon mozdulat

Nem ismertem magamat
Nem ismertem természetem
Nem tudtam úgy dönteni
ahogy végül cselekedtem
Akaratom és Sorsom egymástól elszakadtak
Eltévedtem magamban

Tévútjaimat be kellett járnom
Hibáimat meg kellett cselekednem

Kísértés és elbukás mind közelebb vezetett Hozzád
Eltaszítottál, hogy még jobban vonzódjak
Buktatókat állítottál, hogy elesve és felállva
a szüntelen tápáskodásban lassan megerősödjek

Most itt vagyok kiterítve, ítéletre várva
Lelkém sivatag:
Az időben kietlen, szárazság tengere
Sakálok és keselyűk hona
Az időn túl széllal utazó, dűnéket ringató
Mindent befogadó hullámlázás

Uram segíts, mutass irányt
Követlek Téged magamhoz
Fel, Feléd mutatok, de Te nem vagy látható
Csak ujjam, a Tereád mutató
Vándor vagyok vándor
Hitem tetteimben van

Mindenség ura tekints reám
Szabadíts meg az árnyékomtól
Tekintetemmel világítom meg azt, amit látok

Hol fény születik – nem vagyok
Hol célba ér – ott meghalok
Ahol a fény, ott a vakság
S csak távolabb a világosság

„Meghallgattál”
„Bevégeztetett”

ÁLNEVEK KAPUJA

A kapu óre:

- Mi a neved?

A vándor:

- Vándor
- Csillag vándor
- Orfeusz
- Ozirisz
- Béla
- Pintér Béla
- Ember
- Férfiember
- Szerelmem
- Gyermekeim
- Személtáda
- Csillagom
- Nem tudom.

(rövid szünet után)

A kapu óre:

- Mi ez?

A vándor:

- könyv
- napló
- a Sors könyve
- az Élet könyve
- az Életem könyve
- Mindenkinél benne van a neve

- Nem tudom.

(*A kapu óre kitép egy lapot a könyvből*)

A vándor:

- A nevem én vagyok.

Életét nevem
belőlem szövő,
mert vagyok aki
vagyok.

Az vagyok ki itt áll szemben.
Nevem az, amit éppen cselekszem.

Most így hangzik:

Ki téged lát
Ki hozzád szól.

Hangom: fehér árnyéka a szónak,
A tegnap vagyok és a holnap.
Efemer ember vagyok, az örök
Életem útja írta le a nevem,
ki halott, mind tudja hol
a helyem.

A kapu óre:

- Lépteid előtt

Tekintetteddel világíts

Hangoddal építs utat,

és szavaiddal kövezd ki azt.

CSILLAGÖRLŐ

EGO MONOLÓG

Én nem vagyok akárki. Én én vagyok. Én vagyok az én. Tessék, tessék! Most elmondom, mi bánt engem. Most elmondom. Tessék. – Az bánt, hogy rám telefonálnak, becsöngetnek leveleket küldözgetnek, az engedélyem nélkül megszólítanak az utcán és kérdezősködnek. – Jó, hogy hozzám nem érnek. A jelenlévők természetesen kivételek. De vegyünk például egy akárkit. Teszem illatát beszívja abba az otromba orrába és isteni lehetemet pedig tüdeje sötét barlangjaiban megbűzösíti. Undorító! Megszólít. Csak mert kíváncsi vagy éppen unatkozik. Éppen magammal töltöm az időmet és legbensőbb köreimben tárgítom ki a világegyetemet, amikor beleszól a fülembe. Hangot, sőt értelmezhető és ezért különösen zavaró szavakat hallat bele a fejembe. Kizökkenti agyamat önfeledt és ihletett tevékenységéből. De ez még semmi. Van ennél szofisztikáltabb agresszió is. Rám néz. Egy Valaki. Hogy jön ez a sok varangy, senkiházi, ízléstelen töppeteg lelkületű szörny-szülött, hogy bármikor, az én megkérdésem és engedélyem nélkül RÁM pillantson. Egyszerűen átnéz az utca túloldaláról és lát engem. Tekintetével hozzám ér. Pillantásával nyalogat vagy éppenséggel belém rúg. Komolyan mondom elhanyagom magam. Szerintem ez bűncelekmény, az ember személyes jogainak tökéletes semmibevevése. Ha rajtam múlna sok év börtön járna érte. Ott aztán nézhetné a falat, beszívhatná a dohos levegőt, tapogathatná azzal az ostoba tekintetével az érdes és hideg rácsokat. Nem véletlen, hogy komolyabb kultúrákban egy magát valamire tartó méltóság lefüggönyözve vagy fátyolban jár a nép között. Aki pedig Reá mer pillantani az halál fia. – Á, de most itt minden szétzüllött. Nem lehet végigsétálni az utcán, anélkül, hogy a magányomba érzékszerveikkel bele ne taposnának. Egyáltalán hogy mernek engem érzékelni? Alattomos banda. Ez engem sért, ez nekem fáj, teljesen el vagyok keseredve. Na viszont látásra. Vagyis hogysisne. Soha viszont nem érzékelésre. Pá.

CSILLAGÖRLŐ

MESE

Valamikor régen, még emberemlékezet előtt élt egyszer egy király, akinek három fia volt. Óriási palotájában messze földön a leghatalmasabb király volt.

Egy napon a király érezte, hogy élete a vége felé hajlik, halálának pillanata lassan elérkezik. Hívatta fiait, hogy beszélni kíván velük. A palota tróntermében ültek mind a négyen, csendben. – A király, a legidősebb, a középső és a legkisebb fiú. – Hosszú hallgatás után a király végül így szólt:

– Fiaim, én hamarosan meghalok. Akkor majd egyikőtök az én uralkodói helyembe lép, hogy az ország jólétének gondját viselje. Nagyon nehéz a döntés, mert mind a hárman egyformán kedvesek vagytok az én szívemben. Ezért egy feladatot tűzök ki nektek. Amelyikőtök azt megoldja, az legyen az én utódom.

Nézzétek milyen hatalmas ez a trón terem és hogy milyen magasan függ a kupolája. A feladat az, hogy ezt a termet megtöltsétek, az aljától a kupola csúcsáig. Hogy mivel? Azt rátok bízom. De mindezt egy nap alatt, az éjféλι harangszóig kell teljesítenetek.

Másnap igen korán, egy álmatlan, gondterhelt éjszaka után ébredt fel a legidősebb fiú. Azon törte a fejét, mivel tudná a termet ilyen gyorsan megtölteni, de megoldást sehogys talált. Célta-lanul indult útnak. Mélyen elgondolkodva mendegélt, maga sem tudta merre. Egyszer csak arra eszmélt fel, hogy sarka homokba süllyedt, s mikor körültekintett a tengerparton találta magát. Szívét hirtelen öröm járta át. Ameddig a szem ellátott mindenhol rengeteg homok volt a tengerparton. Sietve összehívta a környéken élő összes alattvalót és megparancsolta, hogy embert és állatot nem kímélve szállítsák a homokot a királyi palota tróntermébe. Így is történt. Újból és újból rakták meg a szekerek százait homokkal az alattvalók és a verejtéktől habzó állatok csak húzták nehéz terhüket át a száraz, forró rónaságon a tengerparttól a palotáig – egész álló napon át. De hiába. Éjfélre még a negyedéig sem telt meg a hatalmas trónterem.

A középső fiúra került a sor. Már napfelkelte előtt felébredt, de megoldást ő sem talált. Szomorúan nézett ki az ablakon a távoli mezők felé. Ahogy a felkelő Nap az eget vörösre festette, a távolban aranyló, embermagas szénakazlak százait pillantotta meg, melyek réndben sorakoztak a mezőn. Megörült a középső fiú. Sietve összehívta a környéken élő összes alattvalót és megparancsolta,

